

L'error més dolç

El sol il·luminava l'habitació de llises parets blanques i m'acaronava la cara. Potser aquella llum em donava esperances, força per seguir lluitant i no rendir-me passes el que passes. Potser només em feia donar conta de la realitat que m'envoltava. No ho sé. Al girar al cap i observar per la finestra vaig fixar-me que ja era tardor, les fulles volaven i ballaven les unes amb les altres fen mil piruetes per l'aire fins xocar amb el vidre que em separava del fred de l'exterior. Aquell temps, i el moviment continu de les fulles bellugant-se amb rapidesa amb van recordar a quan tot just vaig començar una nova etapa de la meua vida, el futbol. Acabava de complir els set anys, quan vaig obrir per equivocació el regal del meu germà besó, l'Albert. Eren unes precioses botes de futbol, amb el número vuit escrit a la part frontal, amb unes línies grogues que dibuixaven una espècie d'onada per tota la bota. Encara recordo el primer cop que me les vaig posar, la sensació al capbussar el meu peu, i el sorollet dels tacos picant al terra del terrat. Vaig començar amb un equip masculí, i cada dia, des de que sonava el despertador de les vuit del matí, ja estava desitjant que sonés el de les cinc en punt de l'escola per entrar amb contacte amb la gespa humida del camp. El futbol va passar a de ser un hobby al meu estil de vida, entrenava dur, cada dia, per no haver-me de veure assentada amb tota una filera més de nois perquè em canviessin a la mitja part. Els partits eren un altre món, paral·lel, màgic, on el temps no tenia importància i només existíem la pilota, una porteria i jo. Amb el temps em vaig donar compta que no era allò el que realment importava, sinó el meu equip, la gent que m'ajudava a construir el meu somni i que m'acompanyava en aquest camí. A mesura que em vaig fer gran, vaig poder trobar noies que compartien la mateixa passió que jo, això va fer que el futbol cobrés altres valors i sentiments a la meua vida apart del de superació, esforç, constància, i s'apoderés de l'amistat, l'amor i la confiança. Tot recordant això, penso en mil moments, on he agut de renunciar a coses per aquest esport, si encara puc anomenar-lo només esport, perquè per mi aquest significat es queda curt. Potser des de que vaig obrir aquell regal per equivocació estava destinada a sentir això però no ho vaig saber fins temps, fins al moment en que una llàgrima va relliscar-me per la cara al saber que havíem guanyat o perdut un partit, o fins el moment on deixar de fer coses significava guanyar-ne d'altres molt millors. Però ara em preguntava, ¿tot això podia acabar algun dia realment? No havia trobat el moment final, no me'l havia ni plantejat tan sols, però potser aquell moment també estava escrit, com l'error del regal, qui sap. Tots aquests pensaments anaven fent fila al meu cap, s'acumulaven en aquell precís moment, com qui veu la vida passar en un instant tot just abans de morir. Això volia dir que una etapa moria per mi? No m'atrevia ni a pensar-ho, però hi cabia la possibilitat. Al sentir el meu nom per una espècie de radio que hi havia al meu costat em va almar. El meu futur s'escrivia on acabava el meu present, i aquell n'era un moment clau, perquè des de que havia entrat a l'hospital feia mesos el meu cap només feia que donar voltes i voltes a una pregunta en concret "Què em deparava darrera la sala de quiròfans?"